

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četrtert leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četrtert leta 1 gl. ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XXXIX.

V Ljubljani, 8. prosenca 1886.

List X2.

Tudi ona za novo leto.

Sv. Štefana praznik po véliki maši pridem iz cerkve, kar zagledam na mizi zvezčič par knjižic od znanega g. Bosko-ta v Torinu. Radovedno pogledam, če je zraven knjižica, ki je navadno dobivam za novo leto? In res zagledam napis „Il. Galantuomo“ (Poštenjak). Ogledujem ga malo in kmalo naletim na zgodnico, ki je zmožna lase obeliti, ako bi ne bili že beli. Naj tukaj nasleduje:

Neki dan mesca majnika l. 1855 je bil podpolkovnik suličarjev na potu v Nancy (r. Nans), kamor je šel na „garnizon.“ Na poti se je ustavil pri neki čedni kmetiški družini, ki ga je sprejela s serčno gostoljubnostjo.

Bil je v hiši šestleten pobič, ki se je s svojim prijetnim obrazom in gibčno natoro slehernemu prikupil. Kakor rožica je bilo njegovo obličje; rumeni lasje, gosti, lepo kodraasti, ki so segali na jasno čelo in na rame — in vse ga je delalo mičnega kakor angelčka. Ime mu je bilo Gustav B...

Po večerji se je dečko smukal okoli obmizne družbe. In ko je prišel do podpolkovnika J., ga je ta vzel na kolena, in med tem in unim spremljanjem ga je tudi marsikaj poprašal, na kar je dečko odgovarjal vse odkrito in veliko bolj zrelo kot bi bilo pričakovati od njegove mladosti.

No, prijateljček, mu reče častnik, ko se ti kažeš tako modrega v vsih rečéh, poskusimo v naj bolj imenitnih rečéh. Povej mi: Kdo je Bog?

— Bog? odgovor pobalin brez pomislika; Bog je denar.

Neomahljivost, s kakoršno je to izrekel in način, kakor je odgovoril, je podpolkovnika prepričalo, da to mu je le kdo v glavo vtepel; zbudilo mu je pa to začudenje in resnično grozo.

— Bi mi li hotel povedati, kdo te je take reči učil, gospodič pogan?

— Kdo? Moj učitelj. Rekel je, da Bog je to, ki vse premore in vse dá. Da denar vse premore in vse dá. Daje mi igre, dokler sem majhen, in dal mi bo dražih vozov in velikih hiš, kadar bom velik.

Ne bom vam popisoval resnobnih misel, ktere je ta bogokletni odgovor obudil v častniku. Mali Gustav je vidil, da pogled vojakov ni bil več tako prijazen in ljubeznjiv kakor poprej, torej se mu je izmuznil iz naročja, puhnil na tla in bežal k hišni pésterni, ktera se

mu je nezmerno sladkala, pob pa je nepremakljivo gledal v vojaka.

Bil pa je vojak tako globoko pretresen s tem kratkim pogovorom, da imena Gustav B... ni več pozabil. Odrinil je drugi dan, je veliko popotval in mnoge reči doživel, vendar besede Gustava B... so mu bile skoro vsak dan v mislih, in zdele so se mu kakor nezmotljiva napoved ali predčut, da osoda te stvari bo grozna. Zakaj, rekel je: To kar je otrož. bo kot mož.

Preteklo je petnajst lét. V letu 1870 smo.

Imel je opraviti s premnogoterimi ljudmi in z ozirom na šege in postave se je prepričal, da tisti bog Gusteljna B... je bog tega sveta in da temu žalostnemu božestvu mnogi radovoljno žertvujejo poštenje, zdravje, čast, vést, vse. In to ga je poterjevalo v njegovem predčutu, da prihodnost Gusteljna B... bo strašna, in tega ni mogel pozabiti.

Kapitan je bil naročen na sodnijski časnik, ki je naznanoval vse hudobije, čez ktere ima človeška pravica sodbe sklepati, in kakor nehoté so mu vsaki pot oči naglo prešvigale čez zapisnik hudodelnikov, da vidi, če kje ne spazi imena Gustafa B....

Vendar — ni ga bilo viditi tega imena, in vsaki pot je bil serčno zadovoljen.

— „Preč s tim! Dozdaj ga ni.“

Nekega dne se snide s starim vojniškim tovaršem; le-tá je imel ne prav sladko čast, da je bil predsednik vojaške sodnije o tistem času, ko se je Pariz reševal iz rók rudečarske derhali, in bil je pričujoč, ko je bilo dve sto teh nesrečnih hudodelnikov peljanih na morišče.

Pozdravita se med saboj in kakor je navada med prijatelji, pripoveduje ta, kaj se je enemu in drugemu dogodilo, odkar se nista vidila. Najbolj zanimive in naj novejši reči so perve na versti; tako se zdaj menita med seboj o strašnih rudečarskih dogodbah, o propadlosti in krutosti obsojencev. In kakor bi hotel svojemu pripovedovanju še več moči dati, pomoli kapitanu zapisnik ustreljenih hudodelnikov.

Prime zapisnik, z dergetajočo roko, misleč, kdo si vé, če ni imena Gustav B... v njem..... Serce mu je reklo, da. Med prvimi, ki se pogled nanje vprè bere — Gustav B...!

Na to ime dene perst, oberne se k prijatelju in reče:

Povej mi, ali si vidil tega-le?

— Vidil gotovo, in kako bi ga ne? vse žive dni mi ni bil pred očmi hudobniši človek, kakor je bil ta.

— Je-li bil mlad?

— Prav mlad.

— Bil je zale postave, rudečega obraza, kaj ne?

— Tako je, rudeč in zál, kakor zal je tiger. Bil je zasačen na ulici Rivoli, ko je zažigal palačo denarstvenega ministerstva. Pred nas je bil pripeljan s posmojenimi lasmi, v stergani obleki, z okervljenimi rokami, s hripavim glasom, z očmi kakor kervavimi, s penčičimi usti, podoba naj osorniši malomarnosti. Njegova pravda ni potrebovala dolgega premisleka. Deset dni pozneje je bil na morišu, bruhal je psovanja in strašno zasramoval starega duhovna, ki ga je spremljal in z usmiljenim srcem si prizadeval pripraviti ga k poboljšanju zadnje uro njegovega življenja. Vsi njegovi tovarši, ki so se bili z njim zedinili v trenutku zmote, so šli v smert z blagim mirom tacega človeka, ki se je spovedal svojih grehov, zadobil odpušenje in poživljenje ss. zakramentov. Tudi le-ti so ga opominjali in serčno prosili, da naj se vender z Bogom spravi. „Bog!“ je zagerčal Gustav s peklenskim kričem, „bog je denar“ . . . . . Dvanajst svinčenk mu je presunilo persi in ugasilo poslednje bogoskrunje na njegovih ustnicah.

Kapitan J. . . . je poslušal s stermentjem to žalostno dogodbo, in ko je prijatelj jenjal govoriti, je zaklical:

Nesrečni! Jest sem poznal Gustava B. kakor dečka — brezbožnega.* Slišal sem ga v pervencih njegovega življenja, ko je rekel, da ne pozná družega Boga razun denara.* Njegov brezbožni in neusmiljeni učitelj ga je to učil. (Učijo se dan danes brezbožnosti tudi iz bogoskrunskih knjig, ki se nahajajo po mnogih pripravniških bukvarnah; torej je tudi na Avstrijskem novi minister za nauk dal ukaz, da se morajo bukvarne pregledati in pohujšljive knjige odstraniti.) Od takrat — nadaljeval je kapitan — sem mu v svojem sercu prerokoval nesrečen konec. Poznal sem ga jest kot malopridnega dečka, ti pa si ga vidil kot hudodelnega človeka in bil si pri njegovem usmertenju. Deček je še umirajoč cenil denar za svojega boga, kateremu je bogoskrunsko žertvoval vse, življenje in dušo. Nesrečni očetje, nesrečni učeniki, nesrečni vsi tisti, ki spačijo vest kacega malega in ga dervé v nevero, kajti, prijatelj moj, kakoršen je deček, taki je odrašeni človek, in kakoršno pot nastopi mladi človek, potej hodi (navadno) do smerti.

Dodatek k Furmaoherjevim premišljanjem.

Večerne molitve.

(Dalje.)

V pondeljek.

Molitev za pravega spokornega duha.

O moj Bog! daj mi milost, da dobro spoznam, da je že zadnji čas, poslednja ura, da iz grešnjega spanja vstanem, ker se moje odrešenje zmiraj bolj bliža, da časa Tvojega obiskovanja ne zamudim.

O moj Bog! daj mi svojo milost in pomoč, da stari kvas pregréh in hudobij postergam iz svojega serca, da bom novo testo, sladek kruh in prijeten duh pred Tabo!

O moj Bog! daj mi milost, da svoje ledja opašem, to je, da hudo poželjenje krotim, da svoje meso mertvim, da se skušnjavam ustavljam, grešnim priložnostim ogibam,

* Tako je renčal tudi tat in tolovaj na Slovenskem pred nekaj leti, kateri je potlej bil svoje bogokletja končal s tem, da je v borbi z žandarji izdihnil svojo černo dušo.

da si prijetnosti odrekujem, in v vsih rečeh se zatajnjem; daj mi pa tudi moč, da ves čas goreče baklje nosim v svojih rokah, to je, da si prizadevam za dobra dela, da se v pobožnosti ne utrudim in da vsim lepe zglede dajem!

O moj Bog! daj mi milost, da se nič več ne valjam v požrešnosti in pijanosti, v nečistosti in nesramnosti, v kregu in nevošljivosti temuč da v vsi spodobnosti sveto pred Tabo hodim in živim.

O moj Bog! daj mi milost, da dela tame odložim, to je: da grehu za zmiraj slovo dam; in da orožje svitlobe oblečem, to je: da si za lepe čednosti prizadevam, da bom močan v živi veri, terden v keršanskem upanju, goreč v ljubezni do Tebe in do bližnjega, da ves čas pošteno, trezno, čisto in ponižno živim, da bom mogel o smertni uri s sv. Pavlom reči: Ték sem dokončal, vero sem ohranil, zdaj pa me čaka krona pravičnosti, katero mi bo Bog na glavo postavil!

O moj Bog! daj mi milost, da starega človeka z vsimi grehi slečem in novega oblečem, ki je vstvarjen po Kristusu v svetosti in pravičnosti, tako, da bo Kristus vpodobljevan v vsem mojem življenju, da bom hodil po tisti poti, po kateri je Jezus hodil, ker on je pot; da bom z njim delal, ker on je življenje; da se bom njega držal, ker on je resnica, in da tako tudi enkrat njegove slave deležen postanem, kjer sedi na desnici Očetovi, z njim in sv. Duhom enak Bog na vekomaj. Amen.

V torek.

Molitev za pravega spokornega duha.

O Bog, daj mi milost, da se iz celega serca k Tebi spreobrnem, z molitvijo, s postom, jokanjem in miloščino, da svoje serce pretergam, ne svojih oblačil! Spreoberni me, o Bog, in bom spreobrnjen; ozdravi me, in bom ozdravljen; pokropi me s hisopom in bom očiščen, operi me s kervijo Božjega jagnjeta, in bom bel kakor sneg.

O Bog, daj mi milost, da svoje življenje resnično poboljšam; ker vem, da brez poboljšanja tudi ni odpuščenja grehov, in ker vem, da je poboljšanje potrebno, če hočem kdaj zveličan biti. S Tvojo gnado, o Bog, se hočem brez odloga, precej, koj danas poboljšati; saj vem, da če se pred poboljšam, ložej me bo stalo; pred ko se poboljšam, bolj me bo veselilo; pred ko se poboljšam, več zasluženja bo pri Bogu; pred ko se poboljšam, pred bo tudi nebeški mir v moje serce prišel; in če se v vsih rečeh, zares in popolnoma poboljšam, potem te mi tudi ni treba več bati ne smerti, ne sodbe, ne pekla.

O Bog! daj mi milost, da, ki sem srečno iz Sodome utekel, zdaj nič več nazaj ne pogledam, in se nikdar več nazaj ne vernem, to je: da slabe tovaršije nemudoma zapustim, da grešne priložnosti nič več ne iščem, in se nikdar več v nevarnost radovoljno ne podám, da v nevarnosti ne poginem.

O Bog! daj mi milost, da zdaj, ko sem nečistega duha iz serca izgnal, ga nič več nazaj ne pustim, ker vem, da bi bil potem moj stan še sedemkrat hujši in sedemkrat bolj žalosten, ker hudič bi ne prišel sam nazaj, ampak bi pripeljal saboj še sedem drugih duhov, hujših kakor je on sam.

O Bog! daj mi milost, da se svojih grehov ne samo kesam, ampak, da jih čertim, zaničujem in sovražim, da se jih potem toliko ložej in bolj gotovo varujem. V ta namen hočem prav pogosto misliti na štiri poslednje reči, na smert, sodbo, pekel in nebesa, da vekomaj več ne bom grešil.

O Bog! daj mi milost, da že vender enkrat in zares vstanem iz groba svojih pregréh, v katerem sem

tako dolgo ležal, da odložim vse vezi, ki so me na greh vezale, da premagam vse zapreke, ki so na poti mojemu vstajenju, in da se potem več v grob ne vernem, nič več v greh ne padem, nič več gnade ne zgubim, temuč prihajam vstalemu Jezusu čezdalje bolj podoben.

O Bog! daj mi milost, da svoje serce od pozemeljskega odtergam, in zanaprej ne iščem nič drugega kakor Božje kraljestvo in njegove pravice, da ne iščem kar je spodaj, ampak le to, kar je zgoraj, kjer je Jezus na desnici Očetovi.

O Bog! daj mi milost, da nikomur drugemu ne bom iskal dopasti kakor Tebi, in da se nobene druge zamere ne bal, kakor Tvoje; zakaj če bi ljudem hotel dopasti, nisem služabnik Kristusov, in ker prijaznost s tem svetom je sovražstvo Božje. Amen.

(Dalje prih.)

Roka Božja v zgodovini.

Za novo leto sovražnikom sv. Cerkve, škofov in duhovnov.

V poduk in tolažilo hočemo naštetih na kratko versto izgledov iz zgodovine, iz katerih vsakdo jasno razvidi, kaj čaka preganjavce sv. Cerkve. Naj si to vzamejo k sercu tudi tisti, ki so pri nas začeli nespoštljivo pisati zoper katoliško Cerkev in njene zastopnike.

Herodež bil je prvi „češ-katoličan“ (tako piše „Wahrheitsfreund“); kajti tudi on je hotel iti tje Detice molit. Ker mu je pa njegova hinavščina spodletela, lotil se je sile in ukazal grozovito detomorstvo, toda svojega glavnega namena ni dosegel. Jezus bil je otét. — Herodež je umerl za strašno ostudno boleznijo: červi so živega ujedli.

Jeruzalem, ki je Gospoda veseljstva umoril, Štefana kamenjal, aposteljne in vernike preganjal, zadela je šiba Božja na naj strašnejši način; na tisoče prebivalcev njegovih pomerlo je za lakoto, na tisoče bilo jih je pomorjenih, brez števila bilo jih je odgnanih v sužnjost; tempelj je bil razdjan, da kamen na kamenu ni ostal. Tit, rimski zmagovalc, bil je orodje te maščevalne sodbe nad judi.

Herod Agripa, vnuk poprej imenovanega, bil je grozovit sovražnik kristjanov, in pri tem obseden od duha napuha in ošabnosti. Sv. pismo pripoveduje o njem: „Pri tej priči pa ga je udaril angelj Gospodov, zato, ker ni dal časti Bogu, in je od červov sneden umerl.“ (Djanje apost. 12, 23.)

Neron, rimski cesar, ta pošast polna grozovitosti proti svojim domačim, kakor proti kristjanom, bil je od senata odstavljen in imel je raz tarpejske pečine veržen biti. Zbežal je pa ter se v nekem močvirju skrila. Ko so ga pa preganjali, se je sam usmertil.

Domicijan, tudi cesar rimski, živa podoba Neronova. Tertulijan pravi, da je preganjanje kristjanov nadaljeval s ponavljeno grozovitostjo. Kazen Božja bila je strašno huda vest, ki ga je tako pekla, da je vedno trepetal pred smertjo, ter je vse počél, da bi smerti odšel. Kljub temu bil je v svoji spalnici umorjen.

Trajan, ki sicer ni zapovedal kristjanov iskati, vendar je pa dovolil, da naj kaznujejo one, katere najdejo, umerl je žalostne smerti, vsled razuzdanosti.

Maksimian, o katerem celo poganski pisatelji pravijo, „da nikdar ni kervoločnejša zvér prišla na zemljo,“ kajti kri kristjanov je tekla na poteke — bil je po senatu odstavljen, je rjul ko divja zvér, ko je to slišal, letal okrog in z glavo ob steno butal, in bil je slednjič umorjen.

Decij nameraval je s počasnim terpinčenjem pri kristjanih to doseči, kar so drugi z grozovitim, silovitim

postopanjem zastoj poskušali; njegov konec je bila smert na vojski, ker je bil od sovražnikov obdan in z velikim delom svoje armade vred usmerten. Kakor piše Laktancij, še časti pokopa ni imel, temveč, kakor je sovražniku Božjemu ravno prav, ostal je pod milim nebom v jéd divjim živalim in pticam roparicam.“

Valerijan divjal je posebno proti škofom, mašnikom, dijakonom (recimo po sedanji šegi: proti bogoslovcem, ki jih včasih kak baraba s nespodobnimi imeni pita!) in keršanskim vradnikom. Njegov konec bil je sramoten. Perzijani so ga vjeli in naredili sužnja; kedar koli je kralj Sapor konja zasedal, moral se je Valerijan k tiam pripogniti in kralju za pednožje služiti. Po dolgem osramotovanji so ga oderli, njegovo kožo v nekem malikovavskem tempeljnu rudeče pobarvano obesili in rimskemu poslaniku pokazali v svarlo, da naj se Rimljani vender ne zanašajo na svojo moč.

Avrelijan-a ni bila zmodrila osoda njegovih prednikov; zapovedal je novo kervavo klanje kristijanov. Pokoril se je zato s svojo lastno kervjo, ker njegovi prijatelji so ga bili umorili.

Dioklecijan, čigar preganjanje je postalo pregovor, storil je strašen konec. „Nič drugega se ni slišalo pri njem,“ pripoveduje Laktancij, „ko jok in stok, neprestane solze, vedno premetavanje života, zdaj po postelji, zdaj po tleh. Tako je naposled, potem ko je 20 lét ko cesar vladal, pahnjen v nevredno revo in nevoljo, terle so ga mnoge žaljenja, da se mu je življenje že silo studilo, in poslednjič ga je ugonobila lakota in serčna bridkost.“

Julijan odpadnik, kateri je s pravo peklensko zvi-jačo in grozovitostjo počenjal proti katoliški Cerkvi in ni drugega nameraval, ko staro poganstvo na razvalinah kristjanstva zopet vstanoviti, bil je v boju zoper Perzijane smertno ranjen in umirajoč je zaklical: „Zmagal si, Galilejic!“

Cesar Valens, vžgan branivec krivoverskih Arijanov, preganjal je katoličane in je dal med drugim 80 duhovnov, ki so prišli k njemu ko poslanci iz Nikomedije, na neko ladijo odpraviti in jo zažgati na širokem morju. Bil je ta sožigavec duhovnov od Gotov zmagan, zbežal je v neko koč, ki so jo sovražniki zažgali, in je tako tudi sam zgorel.

Anastazija I, kateri je v kljub očetovskim opominom papeža Simaha katoliške škofo iz dežele izganjal in odstavljaval, ubila je strela, potem ko ga je bila zadela strela papeževega izobčenja.

Konstancij II, kateri je katoliškim škofom prepovedoval o verskih rečéh govoriti in katoliški nauk braniti, kateri je dal celo papeža Martina v cerkvi zgrabiti in v Carigrad vleči, ga je potem tako v revščino pahnil, moral je pred nekim ljudskim puntom zbežati in je bil v Siciliji od svojega lastnega služabnika usmerten.

Justinijan II je hotel nekako veljati za cerkvenega očeta in o verskih rečéh določevati; bil bi se gotovo tudi papeža lotil, ko bi se mu ljudstvo ne bilo ustavilo. Poveljnik Leoncij ga je vjel, in potem ko se mu nos odrezali ga je pregnal prav na tisti kraj, kjer je umerl v pregnanji sv. papež Martin. Ko je kljub temu vnovič poskušal se prestola polastiti, bil je on, ki se je glave sv. Cerkvene lotiti hotel, ob glavo djan.

Konstancij Kopronim, psovavec svetnikov in podoboborec, ki je veliko svetih podob dal očitno sežgati: je bil napaden od kužljive bolezni, terpel je strašne bolečine, je svoj pot klical svetnike na pomoč in obetal, da bo vse spét popravil; — umerl je žalostne smerti.

Njegov sin Leon IV. se je ravnal po zgledu svojega očeta. Umerl je v dan, ko si je z bogoskrunsko roko postavil na glavo krono, katero je bil cesar Mavricij postavil nad altarjem sv. Sofije.

Vandalski kralj Hunerih, ki je bil ne manj kot 3960 mašnikov pregnal in 40000 kristjanov pomoril, je umrl za Herodeževo boleznijo: červi so ga bili ujedli.

Henrik IV, nezadovoljen z vlado svoje države, je segal v pravico sv. Cerkve, se je celo prederznil papeža za odstavljenega razglasiti. Zadel ga je bila tudi strašna šiba, zapustili so ga vsi knezi in velikani njegove države, njegov lastni sin ga je primoral, da je odložil krono, bil je držan ko jetnik, in umrl je izločen iz sv. Cerkve.

Cesarska hiša Hohenstaufenska se je z nasilstvom pregrešila zoper Cerkev.

Omenimo naj samo Friderika II, ki je hotel papeštvo skleniti s cesarstvom. Bil je Friderik slovesno iz katoliške cerkve izobčen, umrl je samotno in zapuščen, na duhu in na telesu razdjan, znotraj ujedjen od tuge, po zunanje potert od telesnih bolečin. Ves njegov rod do poslednjega mlajšega je imel neslišano žalosten konec.

Napoleon I je bil dva papeža vlekli v sužnost, bil pa je tudi sam dvakrat gnan v pregnanstvo. Zaničljivo je pisal svojemu pasterku: „Ali misli on (papež), da bode potem mojim vojakom orožje iz rok odpadlo?“ Tako je zasmehoval papeževo izobčenje. Prederzna peovka pa je postala prerokovanje. Po ledeninah rusovskih je Napoleonovim vojakom orožje iz rok padalo. Po bitvi pri Lipsiji je bil odstavljen, določilo svojega odstavljenja pa je moral podpisati v gradu Fontainebleau (r. Fontébló), in sicer v ravno tisti sobi, še celo pri ravno tisti mizi, kjer je imel papeža v jetništvu in ga je silil k nekemu nepravilnemu podpisu. Na otoku Elbi je očitno spoznal: „Prepir s papežem mi je več škodoval, kakor pa nesrečna pot na Rusko.“

Napoleon III je še vsem v spominu. Znano je, kako potuhnjeno je delal z Rimom. Tisti dan pa, ko je svoje kerdela poklical iz Rima, je bila tepena njegova vojska, in prvemu pobitju je kmalo nasledovalo drugo. Ponosni vladar premagan, ponižan, osramoten mora svoj meč izročiti, postane jetnik, terpi verh tega še prav hudo bolezen in poslednjič na tujem izdihne svojo dušo.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. Preteklo nedeljo, 3. t. m., je odbor katoliške družbe za Kranjsko premilostnemu gospodu knezu in škofu dr. Jakopu Misiju izročil nasledujočo adresno:

Premilostivi Prečastitljivi Gospod knez (in škof!

Katoliška družba za Kranjsko že po svojem namenu in pravih goji serčno sočutje z vsim, kar tiče koristi naše sv. vere in svete rimskokatoliške Cerkve. Zato se je hvaležno veselila pri živi, goreči in neutrudljivi delavnosti Vaše Milosti, ki ste jo od nastopa Svoje visoke škofovske časti med nami neprenehoma razodevali. Da molčimo o drugem, ste v poslednjem prelepem pastirskem listu od 28. novembra tega leta pokazali priserčno Svojo ljubezen in sinovsko podložnost v vsakem oziru do namestnika Kristusovega in Očeta vsega keršanstva, pokazali ne menj očetovsko skerbliivost, da bi bili vsi Vaši verniki navdajani z enakimi občutki, in budili ste v nas radodarnost v prid naših jugoslovanskih bratov, posebej v Bosni.

Ker se je pa med občno in harmonično lepoglasje hvaležnosti, zadovoljnosti in dolžne vdanosti vmesil posamezen zloglas nespoštljivosti in nasproja, ki se med drugim spotika celo nad budilom k spravnemu pogostemu sv. obhajilu zaradi Vereščaginovih bogoskrunskih slik: torej podpisani odbor katoliške družbe ne more molčati in si v dolžnost šteje, v svojem in v imenu svojih številnih družbenikov slovesno oporekati proti enakim žaljenjem in zopervanjem do naukov ali naredb Vaše kn. šk. Milosti in očitno naznanja veselje, hvaležnost, vdanost in polno zaupanje oziroma na nauke, naredbe in vodbo Vaše kn. šk. Milosti.

V Ljubljani, 31. grudna. 1885.

Sledé podpisi.

Iz Teržaške okolice, 29. grudna 1885. (Nova maša g. Aleša Gašperšiča.) V nedeljo, 27. t. m., se je vertila v cerkvi sv. Ivana v Verdeli pri Torstu slovesnost, o kateri se bode poročalo gotovo v vsih slovenskih časopisih, le nam priljubljeni „Zgodaji Danici“ morebiti nobeden o njej poročila ne bo poslal, če tudi se po mojem mnenju najbolj pristaje njej poročati o takih slovesnostih. Namenjen sem tedaj jaz nekoliko poročati o tej slovesnosti, pa veste kaj? preč. g. vrednik, le v koš z mojim poročilom,*) ako primete poročilo od kake druge strani, zagotovim Vas, prečastni, da zamere ne bode.

Opravljal je prvo daritev sv. maše v zgoraj imenovani cerkvi č. g. novomašnik Aleš Gašperšič, rodom Kranjec, doma iz Selc pri Poljanah. Nova maša tedaj je bila. Kterega vernega Slovenca pa taka, dan danes tako redka slovesnost v sercu ne razveseli? Vdeleži se je, če je le mogoče.

Po razmerah in okolščinah je bil č. g. novomašnik namenjen prvo daritev sv. maše opraviti kar tiho, brez vse slovesnosti, pri katerem svojih prijateljev. Po skerbi pa in tudi po nekotikem trudu preč. g. Jan. Legata, c. kr. prof. in vodja v mladeniškem semenišču, ki ima naiboliše serce, goreče za Božjo čast, pa tudi hrepeneče, ljudem po možnosti povsod veselje napraviti, se je posrečilo, da je č. g. novomašnik prvo sv. mašo daroval pri sv. Ivanu slovesno. Da je tako naredil, njemu gotovo vse žive dni ne bode žal, in g. novomašnik in št. Ivanci, pa ne samo le-tí, temuč vsa bližnja okolica je in bode za-to njemu hvaležna.

Točno ob 10ih se napoti sprevod med pokanjem topičev in zvonjenjem iz duhovske hiše proti krasno okinčani cerkvi, raz ktere so veselo vihrale zastave. Za križem stopa množica belo oblečenih deklic s šopki v nedolžnih ročicah in za njimi duhovščina, med katero prošt stolne cerkve, preč. g. Jan. dr. Sust, s č. g. novomašnikom. Po končani pesmi „Pridi sv. Duh“ stopi na prižnico g. Legat. Po ginljivem reku: „Kaj bodem Gospodu povernil za vse, kar mi je podaril; kelih Gospodov bodem vzel in ime Gospodovo bom klical!, dopoveduje in pojasnuje, kaj je Bog podaril č. g. novomašniku, kaj naj pa on njemu poverne. Dobro je obravnaval; pa saj je že postal „privilegirani“ govornik na novomašah. Posebno ganljivo je bilo, kar je govornik v daljšem govoru na drobno napovedoval, da dosti truda,

*) Za take verle spise in od tako značajnih prijateljev koša nimamo. Prav serčna hvala! Vr.

Nekaj iz Chine.

zatajevanja, mogoče, da tudi kaj zaničevanja in ostudne nehvaležnosti čaka novomašnika; pa naj ne obupa nikdar, le naj vzame zaupljivo kelih Gospodov in naj kliče ime Gospodovo, naj bode mož molitve: Gospodu se ni drugač godilo, učenec pa ni večji od učenika itd. Ne bodem se dalje mudil pri govoru, le to naj rečem, vsem so besede, govornjene iz serca, tudi v serce segale in ne bodo ušle iz spomina. Še manj, menim, mi je treba le-to zagotavljati o g. novomašniku.

Sv. mašo je č. g. novomašnik pel. ne sicer z močnim, pa z milim in pravilno gotovim glasom. Voditelj so mu bili preč. g. stolni prošt; azistirala sta župnika Rojanski in Katinarski. Pevci so se tudi skazali. Vsa čast! posebno „Sopran-Solo“ je segal ne samo v serce, ampak prešinoval je tudi mozeg in kosti. Da resnico govorim, moram reči da sem poštenega in lepega petja tudi pričakoval v cerkvi, pri kateri je župnik strokovnjak v godbi, č. g. Jan. Treun, po rodu Idrijčan.

Po dokončani cerkveni slovesnosti je bil č. g. novomašnik spremljan v sprevodu nazaj v duhovnišnico.

Ravno tisti dan je obhajal svoj god vedno veseli vis. č. g. župnik. Vedno gostoljubni gospod je še toliko bolj pokazal to lepo slovansko lastnost le-ta dan, ko je bila v njegovi župniji nova maša; že sicer okusne jedi je zabdeloval še s primernimi osoljenkami (dovtipom).

Perva napitnica, od preč. g. stolnega prošta, je veljala g. novomašniku. Sklicevaje se na besede g. pridigarja: da „žetev je obila, ali delavcev je malo“ — so navduševali novomašnika k pogumnemu delu in izrekli so željo, da bi njega Bog veliko lét krepkega ohranil. Kaj lepo se je spominjal g. novomašnik sv. očeta Leona, omenjajoč njih stiske in žalosti; presvitlega cesarja, kteremu gre hvala, da nimamo v ljubi Avstriji še hudega kulturnega boja; in prevzvišenega škofa, da bi jim Bog povernil ljubo zdravje in v korist združene škofije zdrave ohranil. Dokaj laskava, pa popolnem zaslužena napitnica je bila napravljena od mil. g. prošta svatovskemu očetu g. V. Gašperšič-u (sicer enako zaime, ali nič v sorodu z g. novomašnikom) in njega preblagi soprogi. Po evangeljskem izreku: „Dajte, in se vam bode dalo,“ so omenili, kako nekaj ubogi ali marljivi, zdaj pa imoviti, pa priprosti in ponižni tergovci z darovi od Boga njemu podarjenimi skerbi za Božjo čast, posebno za olepšavo hiše Božje, ubogim pa dobrote skazuje. Vsim pričujočim je bila hvala prav vseč, ker zaslužena. Moža obilo premoženje ni omamilo, kar se prerado pripetj; ostal je priprost, Bogu zvest in — hvaležen.

Napivalo se je še navzoči materi č. g. novomašnika, in tudi vis. č. g. župnik je dobil svojo, lepo in zasluženo.

Hitro je potekel čas in ločiti smo se morali.

Konečno naj še rečem, pri takih okoliščinah, ako kaže, da bi bilo prav novo mašo slovesno opraviti, naj vsaki posnema obnašanje preč. g. Legata, naj se potruji, da se take slovesnosti, kolikor mogoče, praznično godé. Naj bode prepričan, da Bog je vesel takega dneva in verni Slovenci mu bodo zato hvaležni. Kakor resnične so besede Zveličarjeve: „Ubogih boste zmiraj imeli,“ tako gotovo se najdejo usmiljena serca, ki z veseljem v ta namen kaj storé. Kako so ljudje v nedeljo hiteli v cerkev sv. Ivana! Nikdar še ni bilo toliko ljudi v tej cerkvi, — tako so terdili ljudje. Koliko goreče molitve se je ta dan opravilo. Pač da, že sprevid v cerkev je bil kaj ginljiv. Kako spoštljivo je ljudstvo pozdravljalo gospoda novomašnika. „Bog daj srečo!“ taki pobožni zdihljeji so se od obéh strani pogošto slišali.

Bog pa tudi Tebe, novomašnik, naj s svojo milostjo podpira, da bodeš mnogo lét v vinogradu Gospodovem vpešno zamogel delati!

Prečast. P. Pacifik Fenocchio, misijonar v apostoljskem vikarijatu Šantung-u, sporoča med drugimi novicami tudi naslednje dvoje spreobrnjenje, pri katerih je bil sam navzoč:

Nij davno tega, piše, ko je poganska deklica imela raka ob želodcu in delal ji je neizrečene bolečine. Nobena reč ji ni več pomagala in tudi vsi zdravniki so že obupali nad njenim ozdravljenjem.

Necega dne obiše bolnico njena sorodnica, katera je bila kristjana. Ta se ni mogla zderžati solz pri pogledu neizrečenih muk bolnice. Na to se jame z njo tako-le pogovarjati: „Ako me poslušáš in mi zaupaš, se še lahko ozdraviš.“

Bolnica ji odgovori: „Nikar me ne varaj! Vsa zdravila so zastonj, vsi zdravniki so mi djali, da mi ne morejo več pomagati.“

Nikar ne omahuj, ponavlja kristjana, imej zaupanje! Jaz terdno upam, da bodeš ozdravela brez zdravil in zdravnikov. „Kaj praviš?“ odgovori ji poganka, „kako je to mogoče?“

Nato ji odgovori kristjana: „Ti veš, da sem jaz kristjana ter molim Boga, Gospoda nebes in zemlje. On nas ljubi kot svoje stvari in je neizrečeno usmiljen z nami. Večkrat pa kaznuje ljudi, ker je to njim v blagor. Moli Ga tedaj tudi ti! On ne dela tako, kakor pogani, ki reveže komaj poslušajo; naš Bog uliši reveže še celo prej, kot bogatine.“

Tako in enako govorila ji je še dalj časa ter ji obljubila, da jo hoče učiti moliti k Bogu.

Bolnica ji naposled reče: „Ako je ta reč tako, hočem vse verovati, kar ti veruješ.“

„Ne tako!“ zaverne jo kristjana, „ti moraš vse verovati, kar sveta Cerkev veruje.“

„Da, da, vse hočem storiti; uči me tedaj moliti!“

Odslej učila jo je moliti in tako jo pripravljala na sv. kerst; dobri Bog pa ji je polajšal bolečine, in ko sem jaz nekoliko dni potem tje prišel, našel sem jo popolnoma zdravo, in ker je bila v sv. veri dovolj podučena, podelil sem ji slovesno sveti kerst.

Pri drugi priložnosti obiščem eno keršanskih srenj. Tu mi pride 68letna žena naproti, mi pade pred kolena in prosi, da bi jo kerstil.

Odgovorim ji: „Sej te ne poznam, vstani, bomo videli. Si li bila preteklo leto sprejeta med katehumene (keršenike)?“

„O jaz sem že 50 lét katehumena.“

„Kako to?“

„Stanovala sem kot deklica z neko kristjano, katera me je učila keršanski nauk. Potem so me omožili daleč proč z nekim poganom; od takrat nisem več vidila kristjanov; pa vedno sem molila in opravljala molitvice, katere me je učila ona kristjana. Vedno sem terdno upala, da bom prišla k kristjanom, in da bom keršena.“

Med tem ko je tako govorila, približa se mi katehet in pravi: „Nikar ne dvomite nad resnico njenih besedi; kajti ona ne moli samo, temuč se tudi po trikrat na teden posti.“

Zelo sem se čudil nad njeno serčnostjo ter sem jo z veseljem prihodnjo nedeljo s svetim kerstom prejel v katoliško cerkev. (Francisci Glöckl.)

Drobiž.

II.

(Dalje)

Na velikih planjavah, kjer ni ugledati ne griča, ne drevesa, ne hiše, kakor v sredi visocega morja ali

po silnih afrikanskih in azijskih puščavah, — prihaja človeku tesno pri srcu. Okó si želí v daljavi kako stvar, da pogled na nji počiva. Popotnik na kopnem želi si varnega prenočišča, kjer se mirno oddahne. Strahovito puščavo brez prenočišča in temno morje brez kake stvari, na kateri bi se ustavljal dušni pogled, označujejo oni sedanjí učitelji, ki se derže nauka svojih ne vernih sprednikov, kterim je življenje le en dih, ena iskra, ki hitro ugasne.

Gospod večnega življenja in smerti, večni Da! in Amen! on nas uči, da človeštvo ima v svojih umerljivih udih nekaj obstoječega, neumerjočega, ki se bode nekaj odločilo. Sicer nam pravi, da ne smemo preveč skrbeti za prihodnji dan, kaj bomo jedli in pili (Mat. 6, 34), a o nekem drugem dnevu uči, da naj se ga večkrat spominjamo. To je oni „veliki in grenki dan“ njegovega prihoda, ko v drugič pride z veliko motjó in veličanstvom v oblakih nebeskih. To je oni veliki hrib, ki se vzdiguje v temni planjavi tam zadej za malimi griči — grobovi — ki nam zapirajo jasni pogled konec našega kratkega zemeljskega potovanja.

Predno pa pride oni „strašni veliki dan Gospodov,“ morajo vsi mrtvi vstati, kajti človek nima le čistega duha in ne samo živalskega telesa. Vse, kar je na svetu počel, je storil kot človek, t. j. osebni duh združen s svojim telesom. In to oboje, v smerti ločeno, mora, ko dospemo do „visoke gore“ Gospodove, zopet na vse veke združiti se, da oboje skupaj prejme večno plačilo, ali večno kazen po zasluženju. Že prerok Daniel pravi, da oni, ki v prahu spé, se bodo prebudili, in šli bodo oni v večno življenje, drugi v pogubljenje večno? (Dan. 12, 2.) Verska resnica o prihodnjem vstajenju je kakor krasna zvezda večernica v temni noči. Na njo upiramo svoje dušne oči v vseh neizgodah in temni noči zemeljskih nadlog.

Kaj primerna podoba vstajenja našega so tudi one rastljine, kterim pravimo, gobe ali glive. 1. Število gliv, posebno onih malih glivic, ki se plesni imenujejo, je silno veliko. Francoski učenjak Tulasne je spisal samó o onih verstah glivic, ki se na listji in perji drevés zakoté, kakor „strupena rosa“ (perenospora viticola) na tertnem perji, celo 319 strani debelo knjigo z 38 naslikanimi tablami, ki stane 100 frankov. — A število onih, ki bodo iz grobov vstali, je silno večje, kajti: „Ne čudite se temu; pride čas, da bodo vsi, kteri so v grobéh slišali glas njegov — in bodo vstali.“ (Jan. 5, 28.)

(Dalje sledí.)

Sv. Ime Jezus.

Jezus, pravi se po naše odrešenik, zveličar. To ime zazuamnuje Sinú Božjega, kar je v resnici, in pa odrešenika od greha in od večnega zaverženja. (Mat. 1, 21.) Tudi že v stari zavezi nahajajo se nekateri možje, kateri so se imenovali „Jezus.“ Egipčovski Jožef se je tudi v predpomenu in podobi imenoval Jezus, rešenik, ker je po svojem modrem nasvetu rešil, obvaroval Egipt hude sedemletne lakote. Tudi pogumnega Jozua-ta ime je to, kar ime Jezus (hebr. „Ješua“), ker je Izraelce pripeljal v obljubljeni deželo. Sin Jozedek-ov, kateri je Jude pripeljal iz babilonske sužnosti, imenoval se je Jezus. Vendar ti so imeli to ime le v predpodobi. Jožef, Jozua in Jozedekov sin so le enemu ljudstvu storili dobro in to je bilo minljivo. Jezus je pa ves svet odrešil, od njega izvira milost in življenje, ki se razliva na celo človeštvo; On nas ni rešil samo telesnega, ampak rešil tudi dušnega zla. V pravem pomenu gre le Njemu ime „Jezus“; kajti ni Ga imena pod nebom, po katerem bi zadobili zveličanje. (Ap. dj. 4, 15.) Ne čudimo se toraj,

ako pravi apostelj: Bog ga je povišal in Mu dal ime, katero je čez vsa imena in pred katerim se morajo klanjati vsi, kateri so v nebesih, na zemlji in pod zemljo. (Filip. 2, 9—10.) Imena ali priimki, katera podedovamo, na sebi za nas nimajo tolike cene; tem bolj častno je pa, ako si sami pridobimo kako častno ime. Jezus si je z lastnim zasluženjem Svoje ime pridobil. Da si je to ime pridobil, moral je človek postati in že zgodaj po milostnem svojem rojstvu kri prelivati, moral je tri in trideset lét po zemlji potovati, mnoge nadloge in preganjanja preterpeti in konečno sramotno in mučno smert na križu storiti.

Ime Jezus je toraj v vsakem oziru neskončno in in sveto ime. Neusahljiv vir je, iz katerega tekó nam vse milostí in vse dobrote. Ne samo eno dobro, ampak vse dobro je od Njega. Ime Jezus ima čudežno moč proti hudobnim duhovom, proti skušnjavam, in zoper vse hudo.

Jezus pa se tudi imenuje Kristus. Kristus je gerška beseda in pomeni toliko kakor hebrejska beseda Mesija, namreč, Maziljenec. To ime Kristus, Mesija, ali Maziljenec ima Jezus zaradi trojne svoje časti, ker je naš največji prerok. „To je, v resnici prerok, kateri je imel priti na svet“ (Jan. 6, 14), — kateri je višje duhovne stare zaveze dšleč in v vsem (prekosil, ker je kakor pravi apostelj svet, nedolžen in neomadežan bil povišan nad nebesa in mu ni bilo treba prej za-se darovati vsaki dan, predno je daroval za grehe ljudstva.“ (Hebr. 6, 26—27.) — Slednjič je tudi naš Kralj. Kot kralja napovedal ga je angelj, ko je Devici Mariji rekel: Glej, spočela bodeš od sv. Duha in rodila Sina, kateremu naj bo ime Jezus. Ta bo velik, Gospod Bog mu bo dal sedež Davidov in kraljeval bo v hiši Jakopovi vekomaj in njegovemu kraljestvu ne bode konca. (Luk. 1, 31—33.)

Že v prvih časih kristjanstva je prišlo v navado, da so presveto ime Jezus delali na raznih rečéh, kakor bi tako rekoč tiste reči zročili Njemu v varstvo. Bilo je znamenje, s katerim se je spoznavalo, da so lastniki kristjani. Nahajamo to znamenje po katakombah, onih votlinah, po katerih so se skrivali pred preganjavci, kjer so svete skrivnosti obhajali, kamor so svoje merličje pokovali. Pa ne samo tam, tudi na perstane, svetilnice in svetinice so zaznamovali to presveto Ime. Posluževali so se poprej gerških čerk X in P (H. R.) tako, da so ti čerki skup spletli. Pervo čerko X si lahko mislimo kot križ. Čeravno ta križ ni navadnemu križu tako podoben, nič ne dé, kajti bistvo križa je, da sta le dve čerti, ena čez drugo. Učeni Baronius pravi o X začetni čerki Jezusovega imena tako-le: Križ se tukaj kaže v Kristusu in Kristus v Križu.

P, kateri je na križu, lahko si mislimo ko truplo Križanega, tako da nam kaže to znamenje tako rekoč sv. Razpelo ali bridko martro.

Sedaj rabijo navadno to-le znamenje za Kristusovo ime IHS, ki so tri perve greške cerkve presvetoga imena Jezus.

Najsvetejši Zakrament.

Zakrament o vse svetosti
Prečastímo združeni,
Ki odjemlje nam slabosti —
Up je duši rešeni!

Da bi dušam jed pripravil
Ljubeznjivi Božji Sin,
Zakrament je ta postavil
Nam za vedni si spomni.

Za vse čase, za vse kraje
Je postavil Zakrament;
Dušam hrano On naj daje,
To je Njega testament.

Kdor bo vredno in pripravljen
Zakrament le-tá prejél,
Vsih slabosti bo ozdravljen —
Sveti raj bo njega dél.

Kajti Jezus sam pripélje
Njega na poslednji dán
Tje, kjer večno je veselje,
Kjer ni tuge, smerti, rán.

Rad, o človek! se približaj
K viru milosti, dobrot;
Pred Gospodom se ponižaj,
Ki ti kaže pravo pot.

Tam v ljubezni On prebiva
Pod podobo kruha skrit,
Kjer očém za zdaj prikriva
Veličanstva svoj'ga svit.

Tú iz gole nam dobrote
Rajske milosti delj;
Da ga vživamo sirote —
To, le to si On želj!

Vsi jeziki, vsi naródi,
Reci zemlja in nebó:
Hvaljeno, češeno bodi
Sveto Jezusa Teló!

J. Z.

Razgled po svetu.

Spreobračanje Bolgarov v Macedoniji lepo napreduje. Mgr. Boretta, apostoljski vikar, je v Solunu ustanovil kolegij za odgojo duhovnov in učiteljev. Mašniki misijonske družbe gredo od vasi do vasi pridigovaje in podučevaje ljudstvo v keršanskem nauku.

Italijanska vlada je razglasila število za kolero umerlih v letih 1884 in 1885. V prejšnjem letu je bilo 27.000 obolelih in 14.000 mertvih; v preteklem je bilo nad 6.000 bolnikov in 3000 merličev. Palermo je zadnje leto najbolj terpela, kakor prejšnje Neapelj.

Iz Kine se poroča, da se imajo v kratkem sniti razni apostoljski vikarji, da se posvetujejo gledé bed in potreb kitajskih misijonov.

Frančiškanski red je v svojem šeststoletnem obstanku že dal sv. cerkvi 247 svetnikov in blaženih, 1.500 mučencev (2.500 se jih nahaja v tako zvani Menologia francisica), 13 papežev, 60 kardinalov, 4.000 nadškofov in škofov, 6.000 pisateljev. Zdaj je 2.500 frančiškanov delujočih v misijonih, katerim se smé prištevati še tisoč kapucinov, toraj skupno 3.500.

Na bežjem petu v Lurdu sta bila proti koncu lanskega leta tudi dva škofa iz daljnih krajev, namreč: Msr. Cazet, apost. vikarij na Madagaskaru, in Msr. Al. Connavo, škof na otoku Kandiji.

V Regensburgu je v večer sv. Elizabete po daljši bolezní umerl slavní dekan in župnik Juri Ott, daleč znani pisatelj življenja svetnikov, Marianum-a, življenja sv. Jožefa, bukev o Katakombah itd. Bog mu daj večni mir.

Bratovske zadeve.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Dva huda razuzdanca za boboljšanje. — Sreča pri hišnih živinčutih na priprošnje N. lj. Gospé presv. Serca. — Bolna oseba, da bi se z Bogom spravila. — Vsem udom bratovščine Naše ljube Gospe se v priserčno molitev priporoča neko dekle, ki ne hodi po pravi poti življenja, da bi se poboljšalo. Ako bode molitev uslišana, se bode to razglasilo v večo čast Božjo in Naše ljube Gospe. — Bolna žena prav posebno priporočena N. lj. Gospe presv. Serca, sv. Jožefu in sv. Deodatu v priprošnje ter bratovšini v molitev za zdravje. — Da bi na priprošnje Marijno, sv. Jožefa in mojega patrona srečno dosegel svoj poklic, dobil pobožno, zvesto in pridno tovaršico svojega življenja, če je Božja volja. Ker sem bil že večkrat uslišán, rečem ob enem: bodi čast in zahvala Mariji, prečisti Devici! — Velik nesramnež, da bi se njegove grdobije ustavilo, bil ponižán ter se spreobrní. — Študent, da bi se ložej učil. — Bolehna oseba, da bi se z Bogom spravila.

Zahvale.

Bolna oseba se priserčno zahvaljuje za zdravje na prošnje naše ljube Gospe presv. Serca, in sv. Jožefa, posebno Lurdške Marije pod Rožnikom. (Op. Te verstice so nam prišle brez imena, akoravno smo že večkrat opomnili, da saj vredniku mora vsak pošiljavec tacih reči sam sebe z imenom zaznaniti. Vr.)

Po priprošnji prebl. Device Marije mi je moja smertno bolna hčerka ozdravela. Za dodeljeno milost se nebeški Pomočnici na tem mestu, kakor sem obljubila, tisuč in tisučkrat priserčno zahvaljujem.

Julija Močnik.

Koledar za prihodnji teden:

11. prosinca. S. Higin. — 12. S. Ernst. — 13. S. Bogomir (Gottfried). — 14. S. Hilarij. — 15. S. Pavel p. — 16. S. Marcel. — 17. Druga nedelja po Razglasenji — presv. Imena Jezusovega. (Skozi vso osmino popolnoma odpustki pod navadnimi pogoji: spovedi itd)

Iz rimskega zapisnika mučenicov.

29. prosinac.

Sv. Akvilin, mašnik in mučenik, rojen v Virzburg-u na Nemškem l. 786. se je že kot mladeneč odlikoval kot stanoviten in neprestrašen katolišk kristjan. Učil se je v Kolin-u in si je s svojim lepim vedenjem pridobil zaupanje odotnega škofa v taki meri, da ga je le-tá iz lastnega nagiba postavil za korarja. Ko je škof umerl, so nameravali njega izvoliti za naslednika na škofijskem sedežu; toda Akvilin se je izvolitvi odtegnil in pobegnil v Pariz. To mesto je s svojo molitvijo rešil kuge; iz hvaležnosti so ga prebivalci tudi tukaj, kakor popred v Kolinu, hoteli imeti za škofa. A zopet je svetnik pobegnil in sicer na Laško. V Milanu se je serčno ustavljal krivovercem in ti so ga nekega dne prebodli z mečem.

Sv. Frančišek Salezijan, škof in spoznovavec, je bil grofovskega stanú in rojen v Sales-u: odtod njegov

primek. Oče je bil svojega nadepolnega sina odločil za posvetno službo in mu je izbral celo že nevesto; ali Frančišek si je izvolil duhovski stan. Služboval je v švicarskem imenitnem mestu Genf-u (Genevi), kjer se je Kalvinova kriva vera ravno močno razširjevala, in svetnik je s svojimi gorečimi pridigami marsiktero dušo obvaroval odpada od sv. katoliške vere. Še bolj se je pa ustavljal nalivu krivoverstva kot škof. Neumorno je delal po svoji škofiji za ohranjenje prave Jezusove vere. Bere se, da je on sam kakih 72.000 krivovercev spreobernal. Pisal je tudi veliko pobožnih knjig, naj bolj znana je „Filoteja.“ Vstanovil je tudi več duhovskih družb in redov, najimenitnejši med njimi je red „obiskanja Marijinega.“ Umerl je, od mertuda zadet, 28. dec. l. 1622.

Sv. Konstancij, škof in mučenik v Perugiji (r. Perudžiji) na Laškem, je ozdravil po čudežih veliko slepih, hromovih in drugih pohabljenih. Cesar Mark Avrel, preganjavec kristjanov, mu je pa zavoljo stanovitnosti v veri dal glavo odsekati.

Sv. Sabinijan, mučenik, je kot oznanovalec sv. vere spreobernal mnogo pogonov. To je bilo pa tudi vzrok, da so ga neverniki prijeli in ob glavo dejali.

Sv. Sarbelij in njegova sestra Barbeja, oba kerščenca od sv. Barzimija, škofa Edeškega. Ker pri sv. kerstu storjene obljube za stanovitnost v veri nista hotla prelomiti, ju je rimski cesar Trajan k smerti obsodil. Bila sta z mečem usmertena.

Sv. Severa, devica, ss. *Maksim in Sekunda* njeni starši in *sv. Marka in Kalendin*, njena brata, vsi mučeniki. Maksim je bil poveljnik 1000 vojščakov, ktere je vse k sv. kerščanski veri spreobernal. Odtod serd nevernikov, ki so njega in njegovo družino in njegove vojščake vse do smerti terpinčili.

Sv. Sulpecij Sever, škof, naslednik sv. Remigija, je vladal svojo škofijo z veliko gorečnostjo in modrostjo in je umerl l. 591 v sedmem letu svojega pastirovanja.

Sv. Valerij, škof Trierski in naslednik sv. Evharija. Ko je prišel v mesto Trier, so ga hotli brezbožneži kamnjati, ali neka nevidna moč jih je v tem ovirala. Oznanoval je potem ondi sv. vero in jo poterjeval z raznimi čudeži.

Listek za raznoterosti.

Zahvala. Slavni deželni zbor je daroval za ljudsko kuhinjo v prid ubožnih dijakov 100 gld., za kar izrekamo najpriserčniji zahvalo. Bog živi blagoserečne poslance! Vredništvo.

Za cerkev Jezusovega presv. Serca v Rimu se je po Laškem že nabralo 46.400 frankov.

Srednji Egipet je postal apostoljski vikarijat in je izročen v oskerbovanje francoskih misijonov.

Cesar so odlikovali S. Marijo Ignacijo Pauer v Buda-Peštu z zlatim križem in krono v pripoznanje njenega dolgega in blagega delovanja med bolniki.

Španska kraljica Marija Kristina namerava velik del svojih državnih prihodkov obrniti v vstanovitev šol. sirotišnic in prenočišč.

Praznik brezmadežnega spočetja se je sijajno obhajal v Lurdu. Pri večernicah je azistiralo 200 duhovnov; ljudstva je bilo silovito veliko. Za leto 1886 se zopet pripravlja veliko „duhovno romanje.“

Germanija pravi, da so sv. oče razodeli željo, spoznati stanje katoliških misijonov v nemških naselbinah. Kaj britko čutijo samovoljno obnašanje cesarske

vlade in so izrekli pruskemu ministru svoje začudenje zaradi obnašanja v tej zadevi.

Dobrotni darovi.

Za študentovsko kuhinjo: Neimen. gosp. bogoslovec 1 gld. — Čast. g. župnik Ig. Podobnik 2 gld. — Čast. g. župnik Ant. Jamnik 2 gld. — Čast. g. župnik Ivan Zorc 10 gld. — Po čast. g. župniku J. Azmanu 10 gld. — Iz Preserja 2 gld. — Čast. g. župnik Prim. Ribnikar „za novo leto“ 2 gld. 50 kr. — Neimenovan dobitnik 2 gld. — J. D. 50 kr. — G. J. V. 30 kr. — Čast. g. Fidel Okora 5 gld. — H. 50 kr. — Z Brezovice J. P. 2 gld. — Čast. g. Fr. Arhar 2 gld. — Blagorodni g. Ivan Hribar, gl. zastopnik banke „Slavija“ 5 gld. — Več oseb 2 gld. 20 kr. — L. 30 kr. — J. Z. R. 10 gld. — M. Š. R. 2 gld. — Čast. g. Fr. Arhar 3 gld. — Čast. g. prof. M. Lazar 5 gld. — Prečastiti g. dek. A. Drobnič 5 gld. — Čast. g. kat. Šim. Zupan 1 gld.

Za hišo kat. družbe rokodelskih pomočnikov: Čast. g. župnik Jan. Potočnik 4 gld.

Za zvonove v Sarajevem: Po č. g. Ant. Žlogarji 2 gld. — Farmani Preserski po č. g. žup. 27 gld. 40 kr.

Za sv. Detinstvo: Iz Preserja č. g. župnik Ig. Podobnik 9 gld. — Iz Preserja 1 gld. — Neimen. 1 gld. — J. M. 1 gld. — B. M. 1 gld. 50 kr. — S Kerke č. g. J. Zorc župnik 8 gld. 16 kr. — Čast. g. J. Pogonik 5 gld.

Za cerkev Jezusovega presv. Serca: Z Brezovice J. P. 4 gld. — J. V. 40 kr.

Za oltar sv. Antona v Štangi: S Kerke 1 gld. — Neimen. 50 kr.

Za kapelo v Marjanišču: Čast. g. Janez Sajovic 3 gld. — Čast. g. Jernej Babnik 18 gld. — Čast. g. Anton Golobič 10 gld. — Čast. g. Blaž Šoklič 2 gld. — Čast. g. Janez Novak 7 gld. — Čast. g. Janez Vrančič 5 gld. — Čast. g. Janez Klančnik 7 gld. — Čast. g. kanonik Fr. Kosar 20 gld. — Iz Preserja 1 gld. — G. J. V. 30 kr.

Za sv. Očeta: G. A. 1 gld.

Za duše v vicah: Neimen. 30 kr.

Za cerkev v Zelimjah: Iz Preserja 1 gld.

Za kristjane na Turškem: Iz Šmarije 1 gld. 50 kr.

Za Pariško bratovščino za duše v vicah: Z Brezovice po č. g. župniku J. Potočniku 6 gld.

Za uboge kristjane v Anamu in Tonkinu: „V čast sv. Frančišku Ksav.“ 10 gld.

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. x.: Vaše misli so prav blage, in kar peče Vas, peče še marsikoga drugega, ki bi rad obvaroval mladino pohujšanja, pa ne more. Velikokrat je nam odpert en sam pomoček, t. j.: molitev, na kateri pomoček se navadno premalo osira ima. En očenaš „na čast angeljem za varstvo človeštva“ ali en „memento“ v ta namen utegne obilno nadomestiti, kar sicer ne moremo storiti. Prav lopa hvala za poslance lepe tvarine, ki niso odveržene, ako so v sadregah nekoliako odložene. — G. J. Z. v M.: Enako priserčno vošilo, pa ob enem prav iskrena zahvala in pozdrav! — G. P.—k. v Pres.: Naročnina oddana založništvu. Serčen pozdrav! — G. Fr. Gr. v Br.: Naročnina oddana založništvu. — G. Ant. Nodr. v Kantov.: Ravno tako. — Milgosp. šk. J. Verč. v Marquette-u: Zadeva † And. še oddana dalje na Dol. v R.; drugo o svojem času pismeno. — G. J. B.—c v Br.: Iskrena zahvala, vesele novo leto, brat, pozdrav! — G. F. O. v Lok.: Zlo razveselil; Bog plačaj!